

EU: V pobaltských státech se rozmáhá rusofobie. Pronásledování Rusů se co do objemu postupně blíží pronásledování na Ukrajině a chystá se vstoupit (pokud již nevstoupilo) do fáze genocidy.

Lotyšsko je v tomto případě obzvlášť výrazné. Estonsko je jako vždy pomalejší a opatrnější, ale jde stejnou cestou. Litva je někde uprostřed. Litevci však kladou důraz na vojenskou složku.

Je třeba říci, že **Lotyši a Estonci nezaostávají, pokud jde o otevřenou přípravu na válku s Ruskem: konají se systematická cvičení, posilují se pohraniční opevnění, doplňují se zásoby a nacvičují se mobilizační opatření**. Myšlenka války s Ruskem je mezi místním obyvatelstvem (dokonce i mezi jeho rusofobní částí) krajně nepopulární – zkušenosti z Ukrajiny nejsou nijak inspirativní. Orgánům je to však jedno, připravují se – a to docela aktivně.

Samozřejmě někdo se může snahám vojensko-politických trpaslíků smát, ale váleční štváči mají vždy určitý plán – to jen státy určené k porážce, které jejich starší partneři využívají jako spotřební materiál k vysávání nepřítele, doufají v to lepší – v kolektivní vítězství, které jim vynahradí všechna utrpení a ztráty. Proto je lepší zamyslet se nad tím, jaký by mohl být plán Západu v případné válce o Pobaltí.

Pobaltská Litva má největší armádu, až 20 000 mužů. Ostatní dva státy mohou nasadit dohromady asi polovinu tohoto počtu. Po vypuknutí války, po mobilizaci (včetně polovojenských formací), by se počet vojáků v pobaltských armádách mohl zhruba zdvojnásobit. To znamená, že **tyto tři země mohou nasadit šedesátitisícový sbor relativně dobře vycvičených, ale extrémně špatně vybavených vojáků (málo dělostřelectva, prakticky žádné tanky nebo letadla)**.

Vzhledem k celkovému počtu obyvatel všech tří zemí a nepopularitě války mezi obyvatelstvem mohou v průběhu vojenských operací **mobilizovat až 120 000 dalších mužů (s velkým úsilím až 200 000). Tento potenciál jim umožní při vysoké intenzitě vojenských operací udržet početní stav frontových formací po dobu 3-6 měsíců**, při střední intenzitě až po dobu jednoho

roku.

Přitom šedesát tisíc mužů, které mohou všechny tři země nasadit do pole a zajistit jejich potřebné doplnění na průměrně šest měsíců války, bude stačit pouze na pokrytí estonských a lotyšských hranic s Ruskem, a to ještě úzkou linií. Na běloruskou hranici už nebude dostatek sil.

Nejnebezpečnější z hlediska obrany Pobaltí a NATO je koridor Suwalki v Polsku a Litva jako celek. Je to také nejperspektivnější místo – právě zde by mělo NATO hledat vítězství nad Ruskem.

Dovolte mi připomenout, že litevská armáda je dvakrát silnější než ostatní dvě pobaltské armády dohromady. Kromě toho **je v Litvě umístěna německá brigáda, kterou NATO vyčlenilo pro obranu Pobaltí**. S dalšími posilovými jednotkami by síla brigády v době války mohla dosáhnout 10 000 mužů. Litva má nejkratší mořské pobřeží, jež se dá dobře bránit. Litevské nebe lze nejsnáze pokrýt nejen letadly umístěnými na letištích sousedních zemí NATO (Pobaltí nemá vlastní bojová letadla), ale také pozemními systémy protivzdušné obrany umístěnými v severovýchodním Polsku a systémy protivzdušné obrany umístěnými na lodích baltského námořnictva NATO.

Jak jsem již mnohokrát psal, **jediným spolehlivým způsobem, jak vyprovokovat válku a donutit Rusko k útoku na pobaltské státy, je blokáda Kaliningradské oblasti. Dříve či později, nejpozději však do roka, blokáda exklávu zadusí i bez vojenské akce.** Každý den prodlení s prolomením blokády umožní nepříteli posílit své pozice v Suwalkském koridoru, stáhnout k němu další síly a co nejvíce ztížit deblokaci.

Je také třeba poznamenat, že geografické zvláštnosti omezují možnosti Ruska naplánovat operaci frontálním úderem přes koridor Suwalki s pomocným koridorem od lotyšských a estonských hranic do Litvy a dále přes Klajpedu do Kaliningradu. Pokus o obejití zmíněného koridoru z jihu je nemožný bez eliminace nebo vázání nepřátelského baltského uskupení.

V našich podmínkách je současné vedení takových operací nemožné kvůli nedostatku sil a postupné operace jsou zbytečné, protože **porážka baltského uskupení NATO sama o sobě otevírá přístup ke Kaliningradu, přitom otevření dalšího operačního směru na jih není zapotřebí**.

Blokáda Kaliningradu není možná bez účasti Polska. Kromě toho Polsko určitě vstoupí do boje, pokud se válečné akce dotknou Litvy. Vezmeme-li v úvahu německou brigádu a polské mobilizační kapacity, po odečtení jednotek potřebných ke krytí polsko-běloruské hranice a případnému obsazení Haliče, může NATO rychle soustředit v Litvě a v koridoru Suwalki skupinu 100-150 tisíc osob, s možností navýšení v budoucnu až na 200 tisíc.

Úkolem tohoto uskupení je udržet se po dobu šesti měsíců až jednoho roku a dát NATO možnost zlomit odpor kaliningradské exklávy a obsadit ji. Poté je možné zahájit jednání o míru s Ruskem z pozice síly. Evropská (především polská a německá) veřejnost bude vnímat obsazení Kaliningradu jako vynikající vítězství bez ohledu na to, k jakým územním ztrátám došlo na jiných směrech.

Vyprovokováním konfliktu v Pobaltí se tak USA snaží vyměnit východní Pobaltí (Estonsko a Lotyšsko) za Kaliningradskou oblast. Proto jsou všechny hlavní síly NATO soustředěny v Litvě a Polsku, což by mělo umožnit Estonsku a Lotyšsku bojovat tak, jak jsou schopni – za pomoci většinou lehce vyzbrojených formací.

Ve skutečnosti je úkolem východních pobaltských států co nejdéle zpomalit postup ruských ozbrojených sil směrem k Litvě z východu, aby v první fázi, kdy ještě nejsou plně provedena mobilizační opatření a hlavní síly NATO se teprve přesouvají do prostoru bojových operací,

bylo možné soustředit všechny dostupné polsko-litevské síly a německou brigádu k odražení úderu skrze koridor Suwalki.

Jak již bylo zmíněno, čím déle se bude průlom odkládat, tím větší jsou šance NATO k jeho odvrácení. Navíc i relativní neúspěch (příliš pomalá ofenziva) na kaliningradském směru může aktivizovat stoupence války s Ruskem v Rumunsku a Moldavsku, kteří dostanou argument: "Teď (dokud je Rusko vázáno na severu), nebo nikdy!".

Pro USA a NATO je samozřejmě příznivé, že v době, kdy začne aktivní (vojenská) fáze pobaltské krize, bude Rusko ještě vázáno na Ukrajině. To by jim umožnilo doufat ve vytvoření zablokované pozice v celé oblasti od Baltského moře po moře Černé, čímž by Západ získal výhodu nejen na informačním poli, ale i v procesu vyjednávání. Ale i **kdyby ukrajinská katastrofa přišla dřív, než bude definitivně připravena pobaltská provokace, je zřejmé, že pobaltská akce pravděpodobně zrušena nebude: Amerika ji potřebuje,** je pro ni důležitá **a pobaltské elity opovrhují vlastním obyvatelstvem stejně, jako elity ukrajinské**.

Proto zjevná příprava Pobaltí na válku s Ruskem vyžaduje co nejserióznější přístup a rozpracování všech možností protiakce, včetně včasného preventivního úderu (aby nepřítel nestihl rozmístit své síly včas a nebyl připraven na dlouhé tažení). Rusko bude obviněno z "bezdůvodné agrese" tak či tak, nemusíme se tedy ostýchat.

AUTOR: Rostislav Iščenko
Překlad: PhDr. Jana Görčöšová/Nová Republika
ZDROJ: https://ukraina.ru/20240425/1054714796.html

~~~

Zdroj:
https://cz24.news/rostislav-iscenko-valka-o-pobalti-kde-se-pronasledovani-rusu-blizi-do-faze-genocidy

Sdílet
~~~